

Arrest

nr. 132 638 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en Koptisch orthodox christen te zijn. U bent geboren op 1 februari 1986 in het dorp Bani Ghani, gelegen in de regio Samalout van de provincie Minya. Op uw zeventiende bent u naar Caïro verhuisd om te werken als controleur in de verkoop. Na een jaar bent u teruggekeerd naar Bani Ghani en bent u opnieuw ingetrokken bij uw ouders. U hebt een cosmeticawinkel geopend in Samalout en bleef in Bani Ghani wonen tot het vertrek uit uw land.

Op een dag kwamen vier mannen, onder wie ene J.(...) H.(...), naar uw winkel en eisten dat u hen 4 000 Egyptische pond betaalde. U weigerde dit en de volgende dag, op 18 april 2011, kwamen zij opnieuw langs. U weigerde opnieuw om hen geld te geven, waarop zij u in elkaar sloegen,

uitkleedden en uw winkel in brand staken. U bent bewusteloos gevallen en een voorbijganger heeft een taxi gebeld die u naar het Algemeen Ziekenhuis van Samalout heeft gebracht. Een drie- à viertal uren later werd u uit het ziekenhuis ontslagen en bent u klacht gaan indienen bij de politie. U werd drie dagen vastgehouden en daarna werd u vrijgelaten.

Op 20 mei 2011 werd u door de gerechtelijke politie opgeroepen. M.(...) A.(...), de nicht van J.(...) H.(...), had u ervan beschuldigd haar te hebben verkracht en u werd hierover ondervraagd. Deze vrouw zou een medisch document hebben laten opstellen door een arts waaruit bleek dat ze kort voor haar klacht ontmaagd was. U had echter een authentiek medisch rapport over haar bekomen waaruit bleek dat zij anderhalf jaar geleden was ontmaagd. J.(...) H.(...) heeft deze valse beschuldiging opgezet opdat hij u zou kunnen dwingen om met haar te trouwen en moslim te worden. Indien u dit zou weigeren, had hij het recht om u te doden. Toen u tijdens de pauze van de ondervraging naar het toilet ging, bent u van het politiekantoor weggevlucht en in een auto gesprongen die u aan de achterkant van het gebouw aan het opwachten was. Een familielid bracht u naar het klooster Anba Samuel in Banu Suef. U bent daar gebleven tot 25 juni 2011. Intussen is de politie een keer bij u thuis langs geweest, maar uw familie heeft hen gezegd dat ze niets over u wisten. Omdat u vreesde voor verkrachting te zullen worden veroordeeld, bent u Egypte uiteindelijk ontvlucht. U bent via al-Salloum naar Libië gegaan en vanuit Libië hebt u de boot genomen naar Italië. Daarna bent u vanuit het Italiaanse Napoli met de trein naar België gereisd. Op 12 juli 2011 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Na uw aankomst in België vernam u dat u door de Egyptische rechtbank bij verstek werd veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf en een boete van 12 000 Egyptische pond.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een BTW-kaart, een uittreksel uit het handelsregister, een proces-verbaal met medisch verslag, een vaststelling van brand, een verslag van de gerechtelijke politie met een medisch verslag, een attest van de kerk en een veroordeling bij verstek van de rechtbank.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), ter voorbereiding van uw interview op het CGVS, dat op 18 april 2011 zes mannen naar uw winkel waren gekomen, namelijk J.(...) H.(...) A.(...)-S.(...), samen met M.(...) H.(...) H.(...) en nog vier andere mannen die u niet kende. Op het CGVS verklaart u echter dat in totaal vier mannen naar uw winkel waren gekomen. U ter bevestiging gevraagd hoeveel mannen die dag naar uw winkel waren gekomen, antwoordt u expliciet 'vier, J.(...) inbegrepen'. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, bevestigt u dat u bij DVZ vier had gezegd. Dit is geen afdoende uitleg om deze incoherentie te verklaren. Wanneer u daarna gevraagd wordt van wie van deze vier personen u de naam kende, antwoordt u dat u alleen maar J.(...) H.(...) kende en dat u ook de naam H.(...) had horen vallen. U gevraagd of u met H.(...) ene M.(...) H.(...) H.(...), een naam die u bij DVZ had laten vallen, bedoelt, antwoordt u dat 'dit kan, dat het drie jaar geleden is en dat u zich niet meer alles kunt herinneren'. Dat u hierover geen uitsluitsel kunt geven, is echter opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u bovendien verklaart op het CGVS dat u enkel J.(...) kende, terwijl u bij DVZ te kennen had gegeven dat M.(...) H.(...) H.(...), die die dag ook naar uw winkel was gekomen, iemand van uw wijk is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U later tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wie M.(...) H.(...) H.(...) juist is, wisselt u opnieuw uw verklaringen door te stellen dat u enkel J.(...) en M.(...) kende en dat u de rest niet kende. U gevraagd waar M.(...) dan wel woonde, antwoordt u dat u dit niet precies weet omdat u voordien geen contact had met hem. U gevraagd waarop u zich baseerde toen u bij DVZ had gezegd dat M.(...) ook iemand van uw wijk was, stelt u dat u dit niet zo hebt gezegd, maar dat u hebt gezegd dat J.(...) iemand van uw wijk was en dat hij samen met M.(...) naar uw winkel was gekomen. Dit is geen afdoende uitleg daar u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ en dat u deze voor akkoord hebt ondertekend. Uw wisselende en incoherente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze door u geschetste gebeurtenissen (Vragenlijst DVZ, 18/7/2011, p. 3; CGVS, pp. 4, 7, 15).

Ook betreffende uw verklaringen dat u beschuldigd werd van de verkrachting van M.(...) A.(...), dienen de volgende inconsistenties te worden vastgesteld. Initieel verklaarde u bij DVZ dat u na betaling een medisch rapport over M.(...) had bekomen waarin stond dat zij anderhalf jaar geleden werd ontmaagd. Bij het bespreken van de door u neergelegde documenten op het CGVS, stelt u echter dat u geld hebt betaald aan een arts die heeft bevestigd in een medisch rapport dat zij geen maagd meer is. Voorts stelt

u dat M.(...) een attest aan de politie had bezorgd waarin stond dat ze wel maagd is. Gezien uw verklaringen beschuldigd te zijn van verkrachting omdat M.(...) een rapport had voorgelegd waarin wordt bevestigd dat zij maagd is, de wenkbrauwen doet fronsen, daar dit rapport het bewijs zou zijn dat u niet schuldig bent aan verkrachting, wordt u nogmaals gevraagd naar de inhoud van de twee medische rapporten waarover u spreekt. U antwoordt hierop dat M.(...) bij de rechtbank een medisch rapport heeft voorgelegd waarin staat dat zij maagd is. U voegt eraan toe dat u mits betaling een medisch rapport hebt bekomen waarin staat dat zij sinds anderhalf jaar geen maagd meer is. U daarop gevraagd waarom u werd beschuldigd van verkrachting gezien in het medische rapport dat zij had neergelegd staat dat zij nog maagd is, past u uw verklaringen aan en zegt u dat u de verkeerde rapporten hebt genoemd. Verder stelt u opeens dat geen van de twee rapporten vermeldt dat zij maagd is. Uw wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (Vragenlijst DVZ, 18/7/2011, p. 3; CGVS, pp. 6, 9, 12).

Mocht u daarenboven, zoals u beweert, over een authentiek medisch rapport hebben beschikt waardoor u van verkrachting zou kunnen worden vrijgepleit, is het in zijn geheel niet aannemelijk dat u dit rapport bij de rechtbank niet hebt ingediend. U stelt dat u dit niet hebt neergelegd omdat het duidelijk was dat u sowieso zou worden veroordeeld. Het was voor u duidelijk dat J.(...) H.(...) u sowieso wou vermoorden. Dat u hebt nagelaten om dit document bij de rechtbank in te dienen en dat u daarenboven zelfs niet de moeite hebt genomen om een advocaat in te schakelen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven. U vergoelijkt uw houding door te stellen dat 'iedereen wist dat u toch zou worden gedood bij terugkeer naar Egypte', maar deze houding valt niet te rijmen met de nood aan bescherming die u verklaart te koesteren. Mocht u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben, dan kan logischerwijze immers van u verwacht worden dat u op zijn minst al het nodige zou hebben gedaan om aan een veroordeling te ontkomen. Dat u hebt betaald om een medisch attest te bekomen dat uw gelijk bewijst, maar dat u dit attest niet hebt ingediend bij de rechtbank, doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 8-9, 12, 14).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid, is dat u een beslissing van de rechtbank neerlegt waarin u bij verstek wordt veroordeeld omwille van verkrachting, maar dat u niet weet wanneer u precies werd veroordeeld. U stelt dat u reeds zes of zeven maanden in België was toen u werd veroordeeld, maar dat u de precieze datum niet kent omdat u er 'geen aandacht aan hebt besteed', is niet aannemelijk. Dat u evenmin weet volgens welk wetsartikel u werd veroordeeld, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U voegt eraan toe dat u het vonnis niet hebt gelezen, dat u enkel hebt gelezen dat u tot tien jaar gevangenisstraf en een boete van 12 000 pond werd veroordeeld, en dat u geen zin meer had om iets te lezen over Egypte. Deze ongeïnteresseerde houding valt totaal niet te rijmen met de vrees die u verklaart te koesteren en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS, p. 8).

Verder dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw onderduikadres afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo stelt u bij DVZ dat u op 30 mei 2011 op de vlucht bent geslagen en dat u toen eerst drie dagen bij familie in Banu Suef bent ondergedoken en dat u daarna op 3 juni 2011 naar het klooster Anba Samuel bent gevlucht. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u direct naar het klooster van Anba Samuel bent gevlucht maar dat u daar de eerste drie dagen niet officieel geregistreerd was. U op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen, stelt u dat hetgeen bij DVZ werd genoteerd niet correct is. Meer nog, u stelt in tegenstelling tot uw verklaringen bij DVZ dat u geen familie hebt in Banu Suef. Deze toch wel flagrante tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw loutere stelling dat hetgeen bij DVZ genoteerd staat niet correct is, is geen afdoende uitleg, daar u zeer expliciet was in uw verklaringen en u deze, zoals eerder aangegeven, voor akkoord hebt ondertekend en u daarenboven stelde dat dit gehoor goed was verlopen (Vragenlijst DVZ, 18/7/2011, p. 3; CGVS, p. 2, 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviseerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraq (Caïro) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie geviseerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De BTW-kaart en het uittreksel uit het handelsregister hebben betrekking op het gegeven dat u een handelszaak hebt uitgebaat en ook dit staat hier niet ter discussie. Wat betreft het proces-verbaal met medisch verslag, de vaststelling van brand, het verslag van de gerechtelijke politie met een

medisch verslag en de veroordeling bij verstek van de rechtbank, dient opgemerkt dat deze documenten slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en helder asielrelaas, wat in casu, gezien het geheel van bovenstaande observaties, niet het geval blijkt te zijn. Deze documenten zijn dan ook niet van die aard om uw geloofwaardigheid te herstellen. Het attest dat werd opgesteld door uw kerk is evenmin van die aard, daar dit attest ter uwe behoefte werd opgemaakt en het bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing bevestigt dat de interreligieuze conflicten zijn toegenomen en het is net de minderheid van Koptische christenen die meer gevaar lopen sinds president Morsi werd afgezet. Bovendien wordt hen geen overheidssteun geboden. Verzoeker wijst op zijn asielrelaas en stelt dat hij als Koptisch christen reeds werd geviséerd. Tevens wijst verzoeker op een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van de UK Foreign and Commonwealth Office, twee rapporten van Amnesty International en een press release van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat J. H. A.-S. samen met een man uit zijn wijk genaamd M. H. H. en nog vier andere mannen op 18 april 2011 naar zijn winkel kwamen, hem uitkleedden en sloegen en zijn winkel in brand staken (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat er slechts vier mannen naar zijn winkel kwamen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Nog eens expliciet gevraagd hoeveel mannen er naar de winkel kwamen, antwoordt verzoeker opnieuw vier en stelt hij expliciet dat J. H. A.-S. hierbij is inbegrepen (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt verzoeker slechts dat hij ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij met vier waren (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij buiten J. niemand van deze mannen bij naam kent. Wel zou hij gehoord hebben dat een van hen H. genoemd werd, maar deze man zou niet van hetzelfde dorp afkomstig zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter expliciet dat J. samen met M. H. H. naar de winkel kwam en dat deze laatste een man uit zijn wijk afkomstig was (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Op deze tegenstrijdigheid gewezen ontkent verzoeker dit slechts en stelt hij opnieuw dat hij "vier" zei voor de Dienst Vreemdelingenzaken en benadrukt hij dat H. niet uit zijn dorp komt, maar "van de plaats van de winkel is" (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Vervolgens gevraagd of verzoeker met H. dezelfde persoon bedoelt die hij noemde op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name M. H. H., stelt verzoeker slechts dat het mogelijk is, maar dat het drie jaar geleden is en dat hij zich niet alles kan herinneren (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Wat later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer plots dat hij enkel J. en M. kende, maar de andere mannen niet (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Waar M. woont weet verzoeker echter niet, aangezien hij hem niet kende, voordien geen contact had met hem en hem nog nooit gezien had. Hij zou slechts gehoord hebben dat zijn naam genoemd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Ook dit is niet in overeenstemming met verzoekers verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat M. H. H. afkomstig is uit zijn wijk (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijks verkeerd genoteerd werden, aangezien hij niet uitdrukkelijk over zes mannen sprak, stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet sprak over J. H. A.-S., M. H. H. en nog vier andere mannen (stuk 15, vragenlijst, p. 3). De bovenstaande vaststellingen zijn dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder stelt dat hij bedreigd werd en in deze omstandigheden aanvaard dient te worden dat hij niet met zekerheid kan zeggen hoeveel mannen de winkel binnenkwamen en dat hij niet meer weet welke verklaring hij over de mannen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er bijna drie jaar verstreken is sinds dit gehoor, stelt de Raad vast dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, ongeacht het tijdsverloop, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt omtrent de aanval op zijn winkel. Dat verzoeker er niet in slaagt omtrent deze gebeurtenis, die de kern van zijn asielrelaas raakt, coherente verklaringen af te leggen, doet ernstig afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Daarnaast legt verzoeker incoherente en onlogische verklaringen af met betrekking tot de beschuldiging van verkrachting. Zo stelt verzoeker dat hij door M. A., die familie is van J. H. A.-S. beschuldigd werd van verkrachting. Verzoeker zou echter tegen betaling een medisch rapport verkregen hebben dat zij reeds anderhalf jaar eerder ontmaagd werd (stuk 15, vragenlijst, p. 3; stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Vervolgens stelt verzoeker echter dat de familie van M. A. een arts betaald had om te rapporteren dat zij nog maagd was (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 9, 12). Het is echter niet aannemelijk dat de familie van M. A. om verzoeker te beschuldigen van verkrachting net een rapport zou neerleggen waaruit blijkt dat M. A. nog maagd is en aldus niet verkracht kan geweest zijn. Het is ook geheel onlogisch dat verzoekers

familie een arts betaalde om te attesteren dat zij geen maagd meer is, hetgeen de beschuldiging tegen verzoeker net kracht zou kunnen bijzetten (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 9, 12). Gevraagd waarom verzoeker ervan beschuldigd werd M. A. te hebben verkracht indien uit haar medisch rapport blijkt dat zij maagd is, stelt verzoeker plots de rapporten te hebben omgewisseld en dat in geen van beide rapporten staat dat M. A. maagd is (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich vergist had en dit beseftte toen hij hier opnieuw naar werd gevraagd, is geenszins afdoende om de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Verzoeker verklaarde gedurende het gehoor immers meermaals op verschillende momenten dat de familie van M. A. een medisch rapport bijbracht waaruit blijkt dat zij nog maagd zou zijn, waardoor het geenszins aannemelijk is dat dit slechts een vergissing zou zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 9, 12). De argumentatie dat de arts de informatie heeft kunnen bekomen via een andere arts, tegen betaling een rapport opstelde, het meisje zelf niet heeft onderzocht en dat zijn familie dit heeft geregeld en verzoeker hier niets vanaf weet, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoekers familie een arts betaalde voor een medisch rapport, maar dat verzoeker dit vervolgens niet heeft aangewend om zijn onschuld te bewijzen voor de rechtbank, noch een advocaat onder de arm heeft genomen om zijn zaak te bepleiten (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9, 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niets hem nog kon redden, maar dat zijn familie hier misschien anders over dacht en dat hij door te vluchten uit het politiekantoor misschien de plannen van zijn familie doorkruiste, stelt de Raad vast dat dit geenszins overeenstemt met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In tegenstelling tot zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij zelf besliste om te vluchten uit het politiekantoor, verklaarde verzoeker tijdens het gehoor immers dat zijn familie zijn ontsnapping regelde (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie bewijsmateriaal tracht te vergaren om verzoekers onschuld aan te tonen, maar dit vervolgens niet aangewend wordt tijdens verzoekers procedure (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Verder is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, die stelt bij verstek te zijn veroordeeld voor de verkrachting van M. A. en een verstekvonnis neerlegt, bijzonder onwetend blijkt omtrent dit vonnis. Zo weet verzoeker niet wanneer hij precies veroordeeld werd, noch op basis van welk wetsartikel hij werd veroordeeld (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verzoekers verklaring dat hij hier geen aandacht aan heeft besteed en dat hij het vonnis niet gelezen heeft omdat hij geen zin meer heeft om iets over Egypte te lezen, wijst op een gebrek aan interesse en ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 12).

Ten slotte stelt de Raad dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats nadat hij was gevlucht. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 30 mei 2011 ondervraagd werd en op de vlucht sloeg, waarna hij drie dagen bij familie in Banu Suef onderdook om vervolgens op 3 juni 2011 naar een klooster te trekken, waar hij tot 25 juni 2011 verbleef (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat hij onmiddellijk na zijn vlucht naar het klooster ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Bovendien zou verzoeker geen familie hebben in Banu Suef (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Gevraagd hoelang hij in het klooster verbleef stelt verzoeker echter wel dat hij hier tussen 3 en 25 juni verbleef (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Gevraagd waar hij dan tussen 30 mei en 3 juni verbleef, wijzigd verzoeker deze verklaring echter en stelt hij dat hij op 30 mei naar het klooster ging, maar niet werd geregistreerd (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Gewezen op zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat hij dit niet heeft gezegd en dat dit verkeerd genoteerd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Ook in onderhavig verzoekschrift volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder gedetailleerd verklaarde waar en hoelang hij bij familie verbleef tussen zijn vlucht en zijn verblijf in het klooster (stuk 15, vragenlijst, p. 3). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker deze verklaringen niet zou hebben afgelegd en dat dit verkeerd genoteerd werd.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog verwijst naar de door hem neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.6. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning

van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermog acht te slaan, is hij van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapport van Amnesty International met betrekking tot de situatie van de Koptische christenen in Egypte ligt in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bevestigt de informatie hierin vervat. Dit rapport dateert overigens uit de verslagperiode van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.7. Verder verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, waarvan het persbericht aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, waarin werd geoordeeld dat indien Frankrijk zou overgaan tot uitvoering van de uitwijzingsbeslissing naar Egypte van een Koptisch christen die veroordeeld werd op beschuldiging van proselitisme, dit in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit dit arrest van het EHRM kan evenwel evenmin worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek

immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de *minimum level of severity* vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest).

Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofdte van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinaï, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor,

Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn asielrelaas en stelt dat hij als Koptisch christen reeds geviséerd werd, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapporten van het UK Foreign and Commonwealth Office en Amnesty International dateren beiden van 2013. Hierboven werd reeds opgemerkt dat uit de informatie in het administratief blijkt dat de noodtoestand in november 2013 werd opgeheven en dat het geweld in 2014 geluwd is. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaak te laten heronderzoeken. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF